

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

X, nar X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem S. K. Neumanna 2052, 404 47 Varnsdorf

proti

žalovanému:

**Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 27. 8. 2021, č. j. X, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám Mgr. Marka Eichlera, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 7 400 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 5. 2021, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie a zároveň byla žalobci stanovena povinnost k vycestování z území do 35 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že žalobce podal dne 25. 8. 2020 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. K žádosti doložil cestovní doklad, fotografie, doklad o zajištění ubytování, doklad o cestovním a zdravotním pojištění, společné prohlášení, že je rodinným příslušníkem občana České republiky spolu s účtenkami o nákupu věcí do domácnosti a čestná prohlášení přátel a kolegů ke skutečnému vztahu s jeho družkou. V souvislosti s podanou žádostí byla provedena pobytová kontrola v místě společného bydliště, z níž vyplynulo, že se žalobce se svou družkou na adrese hlášeného pobytu skutečně zdržuje.
3. Dne 19. 5. 2021 vydal správní orgán I. stupně shora označené zamítavé rozhodnutí. V jeho odůvodnění popsal průběh správního řízení a předložené podklady. Dospěl k závěru, že žalobce je rodinným příslušníkem X. Rovněž však zjistil, že byl odsouzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 10. 2016, č. j. 2 To 77/2016-722, k trestu odnětí svobody v délce trvání pěti let za spáchání zvláště závažného zločinu loupeže. Ten spáchal ve spolupachatelství jako člen organizované skupiny. Měl za úkol po signálu, který dostal, vystoupit maskovaný z lesa s kuklou na hlavě a teleskopickým obuškem v ruce. Společně s dalšími spolupachateli tak realizoval pohrůžku bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci. Odměnou za toto jednání byla pro žalobce částka 7 000 Kč jako podíl z uloupených peněz. Z výkonu trestu byl dne 26. 7. 2019 podmíněčně propuštěn se zkušební dobou na čtyři roky za současného stanovení dohledu. Dle správního orgánu I. stupně představuje popsané jednání žalobce nebezpečí veřejnému pořádku ve smyslu čl. 27 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004, č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice“), minimálně

do doby, než bude jeho odsouzení zahlazeno. Správní orgán I. stupně rovněž posuzoval přiměřenost zásahu vydaného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. S odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva poukázal na skutečnost, že poměrování závažnosti zásahu do rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod (dále jen „EÚLP“) se provádí zejména v souvislosti s uložením správního vyhoštění, které žalobci uloženo nebylo. Po zhodnocení všech relevantních okolností, zejména rozsáhlosti žalobcových rodinných vazeb a závažnosti páchané trestné činnosti, dospěl k závěru, že jsou důsledky prvostupňového rozhodnutí přiměřené jeho důvodu a nejsou v rozporu s čl. 8 EÚLP. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci zároveň stanovena lhůta 35 dní k vycestování z území České republiky.

4. V odvolání žalobce brojil proti nesprávnému použití čl. 8 EÚLP. Státní orgán dle žalobce nemůže do výkonu práva na rodinný a soukromý život zasahovat jindy, než v případech, kdy je to v zájmu národní bezpečnosti. Tak tomu však v jeho případě nebylo. Od jeho propuštění z výkonu trestu uběhly již dva roky, během nichž se podroboval dohledu Probační

a mediační služby s vynikajícím hodnocením, které přiložil k odvolání. Správní orgán I. stupně nepoměřoval veřejný zájem na ochraně objektů chráněných trestním právem s právem žalobce na rodinný a soukromý život. Nebyla posouzena trestněprávní reakce na spáchání trestného činu, zejména žalobcovo předčasné propuštění z výkonu trestu. Žalobce dále detailně popsal své rodinné a sociální vazby na území České republiky a dodal, že v zemi původu nemá žádné příbuzné ani známe a rodnou řeč rovněž nehovoří. Závěrem poukázal na faktory, které by měly být při posuzování přiměřenosti zásahu do práv žadatele v cizineckých věcech posuzovány. Jde zejména o povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu v hostitelském státě, dobu, jež uplynula od spáchání trestného činu a jeho chování v průběhu této doby, počet nezletilých dětí, rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen v případě neprodloužení pobytu, rozsah sociálních a kulturních vazeb na území České republiky, imigrační historii cizince, věk a zdravotní stav dotčené osoby. Správní orgán I. stupně se jim však ve svém rozhodnutí nevěnoval.

5. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí plně ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce byl totiž odsouzen za spáchání zvlášť závažného zločinu loupeže. K otázce aktuálnosti nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku žalovaný uvedl, že od podmíněčného propuštění žalobce uplynula krátká doba. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak konstatoval, že samotné propuštění z výkonu trestu neznamená, že již žalobce nepředstavuje nebezpečí pro společnost. Přetrvávající nebezpečí ze strany žalobce žalovaný usuzoval z trestních rozsudků, kde byla popsána povaha spáchaného trestného činu žalobce. Jednalo se o násilný trestný čin spáchaný v organizované skupině za použití zbraně, kdy k takovému trestnému činu je třeba rovněž jistých povahových rysů pachatele. Dle žalovaného je proto k prokázání, že ze strany žalobce aktuální a reálné nebezpečí nehrozí, potřeba delší doby, než která uplynula od odsouzení. Dodal, že zásah do žalobcových práv je vzhledem k závažnosti páchané trestné činnosti přiměřený i ve vztahu k čl. 27 odst. 2 směrnice. K posouzení dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života v intencích čl. 8 EÚLP žalovaný uvedl, že pokud se žalobce dopustil trestné činnosti, musel si být vědom následků, které by to mohlo pro jeho rodinný život i

pobytový status mít. Závěrem žalovaný poznamenal, že vztah žalobce byl založen pouze čtyři měsíce před podáním žádosti. V této době bylo již žalobci pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu. Jeho pobytový status byl tedy nejistý a partneři proto měli v tomto světle přistupovat i ke svému vztahu. Žalovaný svou argumentaci uzavřel s tím, že žalobci nebylo uloženo správní vyhoštění. Po zaházení záznamu v trestním rejstříku proto může v partnerském vztahu pokračovat.

II. Žaloba

6. Žalobce ve včasné podané žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tvrdil, že žalovaný své závěry dostatečně nevysvětlil, opomněl zásadu přiměřenosti, jeho výklad cizineckého zákona je účelový a jeho rozhodnutí je založeno na nesprávném správním uvážení i nesprávném hodnocení důkazů.
7. Zdůraznil, že je v jeho případě nezbytné posuzovat existenci reálné hrozby působící do budoucna a nikoli pouze případné protiprávní jednání v minulosti. Citoval ze stanoviska Probační a mediační služby, které přiložil k žalobě, dle něhož byl shledán spolehlivým, s nízkým až mizivým rizikem recidivy.
8. Konstatoval, že v jeho případě také převažuje zájem na zachování rodinného života nad dotčeným veřejným zájmem. Zásah do rodinného a soukromého života je ospravedlnitelný pouze v případech nejzávažnější trestné činnosti. Zároveň by měla být poskytována vyšší ochrana cizincům, kteří jsou do společnosti hluboce integrováni. Žalovaný však nesprávně zjistil rozsah rodinných vazem žalobce na území České republiky. Žalobce v České republice absolvoval základní i střední školu, má zde svou nejbližší rodinu i přátele. V Kazachstánu nemá žádné rodinné ani sociální vazby ani nikoho blízkého, jazyk země původu neovládá. Žalobce je nadto německé národnosti, která je v Kazachstánu podrobena nátlaku ze strany státu. V případě návratu do země původu by byl ohrožen na životě a zdraví. Kvůli nutnosti vycestovat by rovněž ztratil kontakt s Probační a mediační službou a tím porušil podmínky podmínečného propuštění z výkonu trestu. Kromě veškerých rodinných a sociálních vazeb má žalobce na území České republiky rovněž zařízení zaměstnání a bydlení. Dále působí jako dobrovolný hasič a je společensky aktivní v oblasti svého bydliště.
9. Při posuzování zásahu do rodinného a soukromého života žalobce by se mělo rovněž přihlížet k dalším faktorům, mezi které patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délka pobytu v hostitelském státě, doba, jež uplynula od spáchání trestného činu a jeho chování v průběhu této doby, počet nezletilých dětí, rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen v případě neprodloužení pobytu, rozsah sociálních a kulturních vazeb na území České republiky, imigrační historie cizince, věk a zdravotní stav dotčené osoby. Jmenovaná kritéria byla sice užívána primárně v souvislosti se správním vyhoštěním, vzhledem k závažnosti zásahu do soukromého života žalobce jsou však relevantní i v tomto případě.
10. Žalobce chtěl doplnit dokazování posudkem Probační a mediační služby, pracovním posudkem a posudkem od dobrovolných hasičů. Navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že posouzením přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se zabýval a posuzoval proporcionalitu mezi ohrožením veřejného zájmu a intenzitou narušení rodinných vazeb. Poukázal na krátkou dobu trvání vztahu žalobce s družkou a na jeho navázání v době, kdy si žalobce musel být vědom toho, že jeho pobyt na území je nejistý. V případě vztahu deklarovaného žalobcem se nejedná o vztah, který by bylo možno stavět na rovinu např. uzavřenému manželství či partnerství s nezletilými dětmi. Dodal, že vztah s rodiči a přáteli, zajištěné zaměstnání, případně obava z návratu do země původu, jsou skutečnostmi odůvodňujícími povolení k pobytu na území podle jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců nebo zákona o azylu.
12. Žalovaný se zabýval i aktuálností nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku ze strany žalobce do budoucna. Poukázal nejen na nebezpečnost páchané trestné činnosti, ale i její charakter, který vyžaduje určité povahové vlastnosti pachatele. Nízký věk žalobce je dle žalovaného spíše faktem přitěžujícím, neboť násilné sklony projevené již ve věku blízkém věku nezletilých mohou svědčit o vrozených povahových rysech. Ze strany žalobce se jednalo o nejzávažnější násilnou trestnou činnost. Namítaná nutnost komunikace s Probační a mediační službou není důvodem pro povolení k pobytu na území, neboť v opačném případě by nemohl být pobyt osoby dopouštějící se trestné činnosti na území ukončen. Nevydání povolení k přechodnému pobytu bude pro žalobce znamenat určitý zásah do jeho soukromého a rodinného života, avšak dopady nejsou nepřiměřené v porovnání se nebezpečím, které by jeho další pobyt na území mohl představovat. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
14. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
15. Výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010 - 151, publ. pod č. 2420/2011 Sb. NSS, přičemž konstatoval, že „při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“

16. Pojem „veřejný pořádek“ je tedy nutno chápat a vykládat v kontextu konkrétního ustanovení, v němž je použit, a vycházet přitom z jeho účelu. Byť v citovaném usnesení se rozšířený senát zabýval výkladem tohoto pojmu primárně ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, považuje zdejší soud jeho závěry za přiměřeně použitelné i v posuzované věci, samozřejmě při zohlednění smyslu a účelu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle něhož správní orgány v této věci postupovaly a který je ovšem právě jedním z ustanovení přímo transponujících do českého právního řádu čl. 27 odst. 2 směrnice. Musí být tedy dle zásady eurokonformního výkladu vnitrostátního práva interpretován v souladu s textem i účelem daného ustanovení směrnice představujícího kodifikaci předchozí judikatury Soudního dvora k dané otázce. Uvedené ustanovení směrnice přitom uvádí: *Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná.*“
17. Z dikce § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců i z účelu předmětného ustanovení, jímž je ochrana bezpečnosti a veřejného pořádku, je zřejmé, že předchozí protiprávní jednání žalobce ještě samo o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení má výhradně preventivní, nikoliv sankční charakter. Kriminální minulost žadatele ovšem bude velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u žadatele i do budoucna existuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Při posuzování tohoto rizika je kromě závažnosti a povahy spáchaných trestných činů třeba zkoumat i další aspekty předmětného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost či naopak opakování trestné činnosti u žadatele, chování žadatele ve vazbě či ve výkonu trestu a po propuštění, případně motiv, který jej ke spáchání trestného činu vedl, jeho postoj k dosavadní trestné činnosti atd. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019 - 40, či ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018 - 49).
18. Správní orgány se při hodnocení hrozby, kterou žalobce představuje, podrobně zaobíraly závažností trestného činu, za nějž byl odsouzen. V dalším se však věci zabývaly nedostatečně.
19. Při posuzování osobnosti a prognózy dalšího chování osoby, která byla odsouzena pro trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, je dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 Azs 29/2019 - 33, nutno rozlišovat dva úhly pohledu. Tím prvním je hledisko trestněprávní a kriminologické. Druhým, a v řadě ohledů přísnějším z pohledu nároků, které se na posuzovanou osobu kladou, je pak hledisko cizinecko-právní.
20. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že „trestní právo je ultima ratio, tedy ten nejvíce invazivní prostředek, který má veřejná moc k tomu, aby přiměla jednotlivce k dodržování práva. Uplatnění trestního práva, a v rámci něho uložení a výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody, má být vyhrazeno jen pro ty případy, kdy jiné prostředky zjevně nedostačují. Jinak řečeno, ve výkonu trestu odnětí svobody, tedy velmi zásadně omezen na své osobní svobodě, má být jednatelce pokud možno jen tak dlouho, jak je to nezbytné pro

jeho nápravu. Proto je systém trestní spravedlnosti v České republice i jiných srovnatelných státech koncipován tak, že zná řadu cest jak minimalizovat uplatnění nejinvazivnějšího prostředku trestní represe, jímž je výkon trestu odnětí svobody. Jednou z těchto cest je poté, co odsouzený část trestu odnětí svobody vykonal, jeho podmíněné propuštění. K podmíněnému propuštění má podle § 88 trestního zákoníku dojít poté, co soud shledá, že odsouzený svým chováním ve výkonu prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Soud tedy k podmíněnému propuštění odsouzeného přistupuje tehdy, je-li s ohledem na dosavadní chování přesvědčen o rozumné naději na jeho nápravu. Trestněprávní pohled je - a musí - být vždy veden zásadou subsidiarity trestní represe, a tedy obecně vzato „dávát šanci“ k návratu na svobodu, jsou-li rozumné důvody k víře, že bude využita. Míru této „trestněprávní naděje“ však nelze bez dalšího ztotožňovat s tím, nakolik ten odsouzený, který je současně cizincem, představuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Trestněprávní odsouzení pro nikoli bagatelní trestný čin je zpravidla signálem toho, že takové důvodné nebezpečí je zde dáno. Signál neznamena jistotu, avšak nelze jej nevzít v úvahu.“

21. O tom, že žalobce se dopustil trestného činu významné nebezpečnosti, není pochyb. Dle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 10. 2016, č. j. 2 To 77/2016 - 722, žalobce proti jinému užil pohrůžky bezprostředního násilí v úmyslu zmocnit se cizí věci a spáchal uvedený čin jako člen organizované skupiny, čímž naplnil skutkovou podstatu zvláště závažného zločinu loupeže dle § 173 odst. 1, odst. 2, písm. a) trestního zákoníku, ve formě spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku. Zločin loupeže bude vždy představovat závažné narušení veřejného zájmu, a tedy bude vždy naplňovat znaky „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“.
22. Bylo-li nutno považovat výše popsaný trestný čin, jehož se žalobce dopustil, za nebezpečný, musely by v řízení vyjít najevo významné skutečnosti, jež by dávaly vysokou míru naděje, že přes minulé závažné pochybení již žalobce nyní nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nepředstavuje. Takovými skutečnostmi může být jeho chování po odsouzení, jež vyústilo v podmíněné propuštění. Samo o sobě však podmíněné propuštění nelze považovat za dostatečný důvod pro závěr, že takové nebezpečí neexistuje. Jinak řečeno, aby správní orgán mohl učinit závěr, že nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, již nehrozí, musela by v době, kdy je žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, existovat velmi vysoká pravděpodobnost, že se nedopustí podobného jednání, za jaké byl odsouzen, a že i v jiných ohledech nebude představovat jeho pobyt na území ČR nebezpečí pro veřejný pořádek. Poté, co žalobce svoji důvěryhodnost zásadním způsobem zpochybnil spácháním trestného činu významné závažnosti, je spravedlivé po něm vyžadovat významnou míru ujištění, že podobné jednání u něho *pro futuro* již nehrozí. Tato pravděpodobnost by měla výrazně přesahovat míru „trestněprávní naděje“ na polepšení, jež mohla být důvodem pro žalobcovo podmíněné propuštění. Znamená to tedy, že nemusí stačit absence informací o tom, že by se žalobce choval rizikově; podle okolností po něm může být vyžadováno, aby stěžovatele ujistil, že se chová řádně a že tomu tak bude i nadále, a svá tvrzení přiměřeně osvědčil.
23. K roli zkušební doby se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve shora již zmíněného rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018 - 49, v němž uvedl: „I délka zkušební doby podmíněného propuštění (...) má určitou vypovídací hodnotu o závažnosti potrestaného jednání u konkrétní osoby s určitými osobnostními charakteristikami, a může být nahlížena jako „rizikové“ období,

kdy je potřeba hrozbou návratu do výkonu trestu zvýšit motivaci podmíněně propuštěného vyhnout se konfliktu se zákonem a vést řádný život. I když rozhodně nelze zjednodušeně říci, že překážka pro povolení k přechodnému pobytu trvá přesně po zkušební dobu podmíněného propuštění, určitou indicii, již nelze přehlížet, tato okolnost představuje.“ V také již citovaném rozsudku ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 Azs 29/2019 - 33, pak Nejvyšší správní soud uvedl: „Samo uplynutí zkušební doby tedy žádný jasný mezník v intenzitě nebezpečnosti cizince nemusí představovat, jakkoli obvykle bude významným faktorem pro posouzení nebezpečí, které cizinec může pro veřejný pořádek představovat. Je totiž velmi dobře představitelné, že již v průběhu zkušební doby bude patrné, že žádným nebezpečím pro veřejný zájem aktuálně není a ani v budoucnu pravděpodobně nebude, například proto, že autenticky a do hloubky změnil svůj přístup k životu žádoucím směrem. Stejně tak je ale velmi dobře možné, že ani úspěšným osvědčením ve zkušební době jeho nebezpečnost pro veřejný zájem nepomine, například proto, že skutečnou vůli k trvalé změně svého přístupu k životu žádoucím směrem neprojevuje a řádně se chová jen „pro účely“ překání důsledků trestního odsouzení. Vše závisí na individuálním posouzení životních poměrů a chování cizince. Trestněprávní status cizince je v tomto ohledu pro stěžovatele pouze východiskem jeho autonomního posouzení pro účely zákona o pobytu cizinců. Informace o trestní historii cizince je správní orgán povinen si v dostatečné míře podrobnosti opatřit a patřičně je reflektovat, nicméně musí na ně hledět s ohledem na odlišné účely trestního a cizineckého práva.“

24. Pro podrobnější posouzení chování žalobce tedy musí být jeho poměry a chování zkoumány důkladněji, než jak se zatím stalo. Žalovaný se například vůbec nevyjádřil k obsahu zprávy Probační a mediační služby z průběhu stanoveného dohledu, které žalobce žalovanému doručil v řízení o odvolání. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 10 Azs 40/2021 - 55, „při posouzení hrozby závažného narušení veřejného pořádku je však nutné brát v potaz všechny rozhodné skutečnosti a podklady, které vypovídají o aktuálním chování a nápravě cizince v době rozhodování správního orgánu o povolení k přechodnému pobytu dle § 87e zákona o pobytu cizinců. Takovými podklady mohou být zprávy a hodnocení související s průběhem výkonu trestu, rozhodováním o podmíněném propuštění a případném budoucím osvědčení. Dokumenty tohoto typu jsou tak pro rozhodování o žádosti významné. Je proto nutné, aby se s nimi správní orgány i krajský soud (pokud žalobní námitky směřují proti tomuto nedostatku) vypořádaly. Takovými podklady jsou i zprávy Probační a mediační služby z průběhu stanoveného dohledu, které stěžovatel žalované doručil v řízení o odvolání a ke kterým žalovaná v rozhodnutí o odvolání nepřihlédla.“
25. Lze proto uzavřít, že se žalovaný otázkou, zda ze strany žalobce hrozí důvodné nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku v budoucnosti, nezabýval dostatečně, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaný si tak v dalším řízení bude muset opatřit dostatek informací o chování žalobce ve zkušební době. Zhodnotí listiny doložené žalobcem a zváží pečlivě i rizika spojená s osobou žalobce a stylem jeho života, která by se mohla objevit v budoucnu.
26. K otázkám přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce je předčasné se v současné situaci s konečnou platností vyjadřovat.
27. Krajský soud dále upozorňuje, že na základě aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu je správní orgán v situaci, kdy cizinec žádá o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (za účelem sloučení rodiny), povinen jednat jako s účastníky řízení i s těmito rodinným příslušníky.

V. Závěr a náklady řízení

28. Soud vzhledem k shora uvedenému zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
29. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
30. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.
31. Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů jeho právního zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (převzetí věci) 3 100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 7 400 Kč uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce, v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Zmeškání lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro

zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 10. května 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu